

Lucy Stevenson Ewell

(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i Nederländerna.

Marie öppnade sitt smyckeskrin för att titta på sina vackra stenar. En efter en höll hon dem i handen. Den röda, sedan den gröna, sedan den genomskinliga vita.

Farmor knackade på sovrumsdörren. "Klar att åka?" "Ja!" Marie lade försiktigt tillbaka stenarna i skrinet. Farmor skulle ta med sig Marie till biblioteket.

Men inte bara för att titta på böcker. Det var en speciell stentställning där! Marie var förväntansfull.

När bussen kom till biblioteket gick Marie och farmor in. De såg bord efter bord med vackra stenar. Några var blanka och släta. Andra hade intressanta former.

"Titta på den här!" Farmor pekade på en stor kristall. Den hade små blå taggar som stack ut över hela stenen.

Den blanka lila stenen

Om hon berättade sanningen,
skulle han bli arg på henne då?

Ett annat bord hade mängder av små runda stenar. Marie tittade på alla färger. Precis längst ut fanns en lila sten, liten och blank och slät.

Jag har ingen lila sten än, tänkte Marie. Den skulle vara perfekt i hennes samling.

Marie tittade sig omkring. Farmor var vid ett annat bord. Ingen annan var i närheten. Och ingen skulle väl sakna den här lilla stenen, eller hur?

Marie plockade upp stenen och lade den i fickan.

Den kvällen, med den lila stenen i säkert förvar i smyckeskrinet, gick Marie till sängs.

"Redo för sagostunden?" Pappa satt på sängen och öppnade tidskriften *Vänner*.

Marie gosade in sig under täcket och lyssnade. Berättelsen handlade om en pojke som omvände sig efter att ha gjort ett felaktigt val.

När pappa läste kändes det som om Maries mage knöt sig i knutar. Hon rullade över på sidan och vände sedan på kudden. Fast det kändes inte riktigt rätt. Och hon kunde inte sluta tänka på den lila stenen.

Pappa avslutade berättelsen. "Hur är det?"

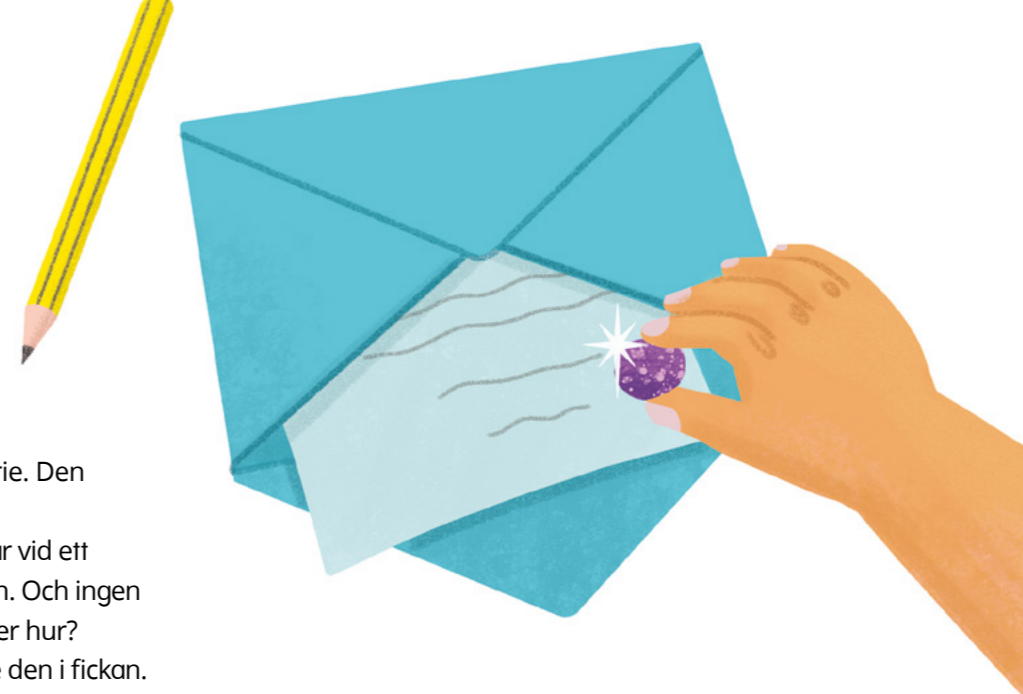
Marie visste inte vad hon skulle göra. Om hon berättade det för pappa skulle han kanske bli arg. Men han kanske visste hur han kunde hjälpa till.

Sakta kröp Marie upp ur sängen och tog fram den lila stenen ur skrinet. "Jag tog den här från biblioteket i dag." Tårar rann ur Maries ögon. "Jag är så ledsen."

Pappa gav henne en kram. "Det är alltid okej att berätta sanningen för mig. Jag är stolt över dig för att du har modet att vara ärlig."

Maries mage började kännas bättre. Pappa var inte arg!

"Och tack vare Jesus kan vi omvända oss. Precis som i berättelsen", sa han. "Vad sägs om att vi tar tillbaka stenen till biblioteket?"

Marie pressade ihop ögonen. "Nej! De kommer att bli arga."

Pappa lade handen på hennes axel. "De kanske blir lite arga. Men jag tror att de blir glada att du lämnar tillbaka den. Och det kommer att få dig att må mycket bättre också."

Marie drog ett djupt andetag och nickade. "Okej."

Marie tog fram ett papper och började skriva ett brev. "Jag är ledsen för att jag tog den här", skrev hon. "Jag önskar att jag inte hade gjort det. Jag vill ställa allt tillrätta."

Hon lade brevet i ett kuvert. Sedan lade hon den lilla lila stenen inuti också.

"Vi tar tillbaka den i morgon", sa pappa. "Hur känns det nu?"

"Bättre", sa Marie. "Det finns bara en sak till som jag behöver göra."

Marie knäböjde vid sängen och bad. "Jag är ledsen att jag tog stenen", sa hon. "Jag ska aldrig stjäla igen. Tack för att du hjälpte mig vara modig och ärlig."

När Marie gick och lade sig igen kände hon frid. I morgon skulle hon ställa allt tillrätta. Och hon visste att vår himmelske Fader och Jesus skulle hjälpa henne. Tack vare dem skulle allt bli bra. ●